

ההיא

טל רובינשטיין

בראק

הושטה ואחזה בקצה עליון של אחד מספרים רבים. רק כשהתיישבה על מיטתה שנית צירפו עיניה את האותיות למילים. "נשים קטנות". השם דווקא מצא חן בעיניה.

המנחה מכריז על האומנית האורחת. בשמלה שחורה מעוטרת פרחים קטנים ובתוספת פיף קפלים מסכיב למחשוף רדוד. אחר צעדים בטוחים. נמרצים. באה קידה קלה, הסטת שמלה והתיישבות כבדה על הכיסא. בשלב ההכנות לשיבה — נכנסת היא. כה דקה, חמוקים מועטים, סמליים. שיערה הבהיר פזור בחינניות, מתחתיו חולצת סריג מפוספסת וחצאית הדקרונ השחורה. נעלי ז'מש ללא עקבים ואפילו לא חיוך של מבוכה. פניה סתומות, אך לא רפויות. מחיאות כפיים נימוסיות נשמעות קצת ממרחק... זה מתחיל... היא מרוכזת אך הפעם זה קשה. הפעם זה לא טבעי. היא מוכרחה לנער קלות את ראשה ואנחת רווחה קלה נפלטת עת נוכחת לדעת שאף אחד לא הבחין. הידיים מרחפות מתחת לעיניה. הצלילים חוכטים בעורפה. היד — במקומה הקבוע ורק כנס מצליחה היא למקד את אחיזתה ובתנועה לא-מפריעה להפוך עוד דף. ועוד דף.

היא לא יכולה לשלוט על כך. מחשבותיה בורחות, נודדות, מתפוררות לעבר ג'ו, איימי, כס ושוב ג'ו, איימי ושוב ג'ו... היא רואה אותה היטב. היא שומעת את קולה — חוצפנית קטנה... היא רואה יד ענוגה מלטפת זקן כהיר ודוקר... הו, מזל... חושיה חזרו אליה עת ניגנה היא את השורה האחרונה ממש. עוד דף נהפך. היא מעבירה עיניה בחזרה משורה לשורה זהה לשורה אך שוב. בסלון קמין. למעלה — אכאווב חולה, וג'ו — תמירה ויפה עם עיניים עצובות-מה. יש לה גוף מוצק לג'ו, ועור חלק וכהיר. שער ראשה דק ונעים למגע... קלידים שחור-לבן, פסנתר, מאות ראשית באופק, דף נוסף...

המחשבות דוחקות את החרדה. ידה היפה של ג'ו אוחזת בעדינות ובתקיפות בעט. מלים נכתבות על גבי דף לבן. אנחה קצרה מלווה כאוויר חם נפלטת מפיה המתוק. היא מרימה ריסים שחורים וארוכים, מסתובבת לאחור בכיסאה, בחיוך רך נועצת מבט אוהב. בואי היא תגיד. היא אומרת. היא תסרק את שערי באצבעות קסם...

טח טח טח דפיקות חזקות מכות נמרצות לא עוזבות צובטות יורדות נוחות ושוב על לבה ראשה עיניה אין לה אוויר צלילים סוערים רודפים זה את זה ופתאום נפסקים לשבריר שנייה נוחתת דממה רותחת צורחת כואבת ומיד רעש. רעש איימים המון אנשים קמים על רגליהם ממלמלים מזמזמים מדברים סוערים היטב... איזה סיוט... גלי קול מתגברים ונחלשים ממש כמו צופר אזעקה דפים נכנעים למשב סערה נקרעים ממקומם וחושך נוראי מסכיב. כתמים כוכבים צהובים וצורמים הופכים את אט למיליון ראשים של בני-אדם רגילים בהחלט שיושבים נינוחים ומאזינים לנגינת פסנתר. דפיקות קלידים נחלשות לאיטן ונרקמות למנגינה עצובה, ובעוד לחייה סמוקות, לבה וראשה הולמים בחזקה — היא לפתע יודעת. הדף של קודם, שאינו האחרון, תלוש מונח לו, חסר-משמעות, נטוש.

פישטת. מי יודע כמה דפים החמיצה? ומה עכשיו? האם לחפש את המוזיקה, בחוצפה לעלעל בין דפים? היא לא תסלח לי על זה והרי... די במבט כועס אחד...

היא צונחת לאחור, אבודה. עיניה מתמלאות דמעות. על האחות הפסנתרנית, עליה, על ג'ו... עולם שאבד. וכך, דוממת וקפואה ישבה לה עד תום הקונצרט עת היא הפליאה הפעם מתמיד, מרחפת עם עיניה וידיה בין תו לתו וטעות אחת — לא. כך גם נשארה עת נמחאו מחיאות הכפיים הסוערות. עת נשארו עומדים לשמוע הדרן נוסף. עת אספו כשקט מעליהם ויצאו את האולם.

■

מל רוזנברג

דרור

חרוט כרכבות נוקלאוטידים,
תכנית אבות קדומים משוחה
במבחר מוטציות אקראיות,
סדורים קפדניים, סדורים חוזרים

אף מעופו של הדרור
הוא שיטתי, כמעט
ומתכתי.

אחותה היתה מתאמנת שמונה שעות ביום. לפעמים אפילו יותר. לעיתים היתה מנסה לחשב כמה שעות-נגינה לקחו אצבעות אלו, הזריזות מחייה (של אחותי). שתי שעות כפול שלוש מאות ששים וחמישה ימים ואחר: להכפיל בעשרים ואחת שנה... אך הזמן הקצר בין הפיכת דף אחד למישונו הותיר חישוב לא גמור. אף פעם לא חשבה לחשב כמה שעות בילתה היא בהפיכת דפי-תווים... כל קורבן לא נראה לה בכך — הלא הקונצרט השבועי הוא שנתן לה כח לקום כל בוקר, מחדש. קונצרט אחד בשבוע, לא יותר ולא פחות — על כך הקפידה האחות. אך היום — היום היה שונה, דבר שהוסיף מתח וחרדה לכל העניין כי כאבי הראש והבטן היו חזקים יותר ככל שהיתה האתרעה קצרה יותר.

בלילה שלפני היתה שוכבת דרוכה במיטתה. לידה פרוסים החולצה והחצאית — מוכנים לאור וזקורים. שנתה של היא היתה דווקא טובה וחזקה. נחירותיה הקלות היו נשמעות מהחדר הסמוך. לעולם לא היתה מתהפכת בשנתה, שרועה על גבה, ידיה משולבות על בטן הררית, ענקית, שיערה מפוזר, נח גם הוא למספר שעות ביום. כשתקום, תקשור אותו בגומיה פשוטה אותה לא תצטרך לחזק אפילו פעם אחת נוספת.

היום בבוקר באה מוקדם יותר. בדיוק כשיצאה היא לעבודה. הן אף פעם לא נפגשות (בכל אופן לא מאז הפגישה הראשונה, כשנתנה לי מפתח) כיוון שהיא עורכת-דין מצליחה, ללא משפחה אליה ממהרים לחזור, הביתה, ביקשה בקשה מיוחדת וחדר-פעמית, ואם אפשר... כל-כך חשוב... לעזוב שעה אחת קודם. היא תעשה את הווילונות מחר, מבטיחה, וגם את כלי-הנחשת... היא ביקשה זאת. לא. לא ביקשה. רק אמרה שהקונצרט של היום כערב חשוב לה במיוחד.

חסרת-נשימה וסמוקת-לחיים הגיעה הביתה לפנות-צהריים. על המונית שלקה לא תספר. והיא — כבר שקדה במרץ על הקלידים. בתחושה של הפסד נוראי צנחה על כיסא שניצב בקרבת מקום. אף-פעם לא העזה לבקש כיסא קבוע כמו לה, למרות שלא היתה לה תשוקה חזקה מזו. עיניה הלמודות התרוצצו על פני שורות ארוכות אותן כבר למדה לפענח. ידה, דקה ושעירה במקצת, אוחזת בדף הבא, רגילה ומאומנת להיות מונפת שעות כה רבות. יש לנו עוד שעתיים, ואני הולכת לנח. לכי לישון, אני כבר אעיר אותך, אמרה לה לפתע אחותה המפורסמת. מופתעת בפנים וחסרת הבעה מחוץ, הנהנה ופסעה בזיזיתנות לחדרה, שולחת מבט אחרון באחותה, ראשה נשען בין מרפקיים עבי-בשר, מודאגת כל-שהוא.

לישון... איך תוכל והיא כה נפחדת. לא, היא תהיה מצוינת, לא תפספס שום צליל. אך ידיה שלה — לבטח יכגדו בה. לבטח תיראה נורא, אולי אפילו גם תתעטש... העובדה שכך הרגישה לפני כל קונצרט והעובדה הנוספת שמעולם לא עשתה טעות ולו הדקה ביותר, מעולם לא פיספסה אפילו בשנייה אחת — לא גרמה לה להרגיש יותר טוב. דקות ספורות ישבה על קצה מיטתה באפס מעשה עד שפתאום, תוך כדי מבט סוקר על מאורה זו המוכרת לה כל-כך, נעצרו עיניה על כוננית עץ סטנדרטית. בין מילון לאנציקלופדיה היו גם כמה ספרי קריאה המונחים שם לא-נגועים כבר שנים רבות, והחלטה גמלה בה. (אולי כך יפחת המתח, אולי אהיה יותר שקטה) היד, כה מורגלת למגע דף,